

NOTABENE № 31

Кіноіндустрія минулого та сьогодення

«NOTA BENE»
випуск № 31
січень–лютий 2024

ГОЛОВНА РЕДАКТОРКА	Вероніка Іванашко
ВЕРСТАЛЬНИЦЯ	Олександра Пясецька
РЕДАКТОРКИ	Вероніка Іванашко Єлизавета Максимець Марія Кубрак
АВТОРИ	Анастасія Ліхтаренко Анна Мельник Дар'я Белікова Маргарита Бардовська Маргарита Сікало Марія Кубрак Олександра Пясецька Юлія Кобрин Шукюр Юнусов
ШЕФ-РЕДАКТОРКА	Тетяна Фокіна

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:

Фаховий коледж «Універсум» Київського столичного університету імені Б. Грінченка
Циклова комісія з видавничої справи, культури та української філології

Адреса редакції: просп. Л. Каденюка, 16 (Ю. Гагаріна, 16) Київ, 02094.
Редакція може не поділяти авторські висловлювання в опублікованих статтях.
Використовуючи матеріали публікацій цього випуску, ви зобов'язуетесь посилатися на «Nota Bene».

ЧИТАЙТЕ У ВИПУСКУ:

Кіноіндустрія: тренди та перспективи.....	3
Перший звуковий фільм.....	6
Роль жінки в кіно.....	9
«Золотий глобус» та «Emmy».....	13
#ЩО_подивитися.....	15
Бліц-інтерв'ю з викладачем.....	18
Студентська поезія.....	21
Події: січень-лютий 2024.....	24

Кіноіндустрія: тренди та перспективи

Кіноіндустрія – це високе мистецтво та водночас бізнес-простір із чітко окресленими завданнями та цілями. Це та галузь, актуальність якої не зменшується з появою нових трендів та технологій, а, навпаки, лише з кожним роком зростає. Проте за цим успіхом стоїть кропітка праця кінематографістів, які щодня стежать за трендами, досліджують перспективи розвитку та навіть самі їх і створюють. Власне, тема трендів та перспектив кіноіндустрії досить цікава та велика, але що потрібно знати нам, як глядачам, щоб орієнтуватися в цьому бурхливому потоці інформації? Тому гайда розбиратись.

Перше: хмарні технології. Вони зараз усюди, й, звичайно, кіноіндустрія не є винятком. Особливо, якщо брати до уваги той факт, що вона із самого початку була монолітною системою міжнародних зв'язків. Сьогодні хмарні технології дають нові можливості для створення фільмів, адже тепер команди з різних куточків світу можуть співпрацювати без зайвих складнощів. Усе передається та робиться через мережу інтернет. А нам, гляда-

чам, це дає змогу отримати якісніші та цікавіші фільми з урахуванням усіх уподобань. Тому ми маємо право просити кращого, ділитись усіма, навіть божевільними, ідеями, адже це допоможе українським та світовим кінематографістам розвивати, вдосконалювати та створювати ще більш дивовижніші шедеври.

Друге: нейромережі. Штучний інтелект уже став невіддільною частиною нашого життя. І він, справді, допомагає. У кінематографі нейромережа здатна на багато: омолоджувати акторів, писати сценарій фільму та навіть зайнятися його постановкою. Звичайно, щоб отримати якісний результат, штучному інтелекту потрібно чітко формулювання завдання та постійний контроль із боку людини. Лише за умови відповідальної праці можливе ефективне та якісне співробітництво знімальної групи та нейромережі.

Фільми, створені штучним інтелектом без втручання людини, залишають бажати кращого. Проте ті, які створені співпрацею штучного інтелекту та людини, номінують на «Оскар». Це

свідчить про те, що режисерам та акторам не варто боятися нейромережі, а навпаки – співпрацювати з нею.

Глядачам же, зі свого боку, не варто засуджувати використання штучного інтелекту в кіно. Навпаки, уважне стеження за деталями та конструктивний фідбек допоможуть вдосконалити цю технологію та вказати правильний напрямок розвитку.

Третє: віртуальна реальність та мобільне кіно. Із часів презентації Oculus Rift у 2012 році кіноменеджери активно думають про створення повноцінного повнометражного віртуального фільму. І режисери таких фільмів, як «Дюнкерк» та «Воно», уже представили свої роботи у форматі 360 градусів, здобувши високу оцінку критиків. Тому можна говорити про те, що в майбутньому фільми віртуальної реальності стануть звичним та навіть популярним явищем.

Така ж перспектива й у мобільного кіно, йдеться про знімання на смартфон. 15 iPhone вже демонструє всі можливості телефона, а режим кінематографа робить знімання відео ще професійнішим. І така технологія може стати чудовим рішенням для кіноманів, студентів кіновишів та ре-

жисерів-початківців, які не мають великого бюджету для виробництва кіно. У результаті, можливо, зміниться і обличчя самої індустрії, адже за наявності цікавої ідеї, чудового сценарію та акторської майстерності цілком можливо створити якісний фільм навіть на смартфон. Тим паче відео у форматі влогів сьогодні найпопулярніші, хоча відзняті без спеціальних технічних засобів.

Можемо говорити, що обличчя кіноіндустрії через кілька років може істотно змінитися. На заміну традиційним методам знімання прийдуть нові завдяки нейромережам, а вподобання глядачів зміняться. Сьогодні люди прагнуть або максимально живого формату без прикрас, або якісної фантастики з екстравагантними, проте цікавими ідеями. Тому кіноменеджерам, режисерам та знімальним групам важливо це враховувати. А наше завдання як глядачів – стежити за інноваціями та обов'язково давати їм фідбек, аби разом вдосконалювати галузь української та світової кіноіндустрії.

Юлія Кобрин, 3 ВСР

Перший звуковий фільм

Всі ми звикли до перегляду фільмів з якісною картинкою, спецефектами, музикою і, звісно ж, більш-менш цікавим сюжетом. Але століття тому про таке і годі було мріяти, адже тоді кінематограф вважався справжнім дивом. Люди насолоджувались коротенькими чорно-білими фільмами без звукового супроводу.

Епоха «німого кіно» тривала понад тридцять років. Основною проблемою під час створення фільмів із музикою стало поєднання картинки зі звукозаписом.

Багато винахідників намагались розв'язати це питання. У 1899 році англієць Вільям Діксон створив кінотофонограф – пристрій, що мав дозволити записувати зображення і звуку одночасно. Однак винахід Діксона мав безліч недоліків і потребував вдосконалення.

Наступну спробу зробити пристрій для створення звукових фільмів зробив фін Ерік Тігерштерд. Принцип роботи його винаходу базувався на записі звуку на кіноплівку у вигляді паралельних ліній. За допомогою дещо покращеної версії цього при-

строю і був створений перший звуковий фільм.

Ним стала стрічка Девіда Гріффіта «Вулиця мрій» (1921 рік). Фільм вийшов доволі непоганим і, можна сказати, навіть революційним. Але і він мав свої недоліки. У стрічці не було озвучених діалогів, лише пісні й звукові ефекти.

Через шість років після виходу «Вулиці мрій», 6 жовтня 1927 року, режисер Алан Кросланд презентував мюзикл «Співак Джазу». Прем'єра стрічки відбулась у нью-йоркському театрі «Флагман» і викликала шалене захоплення у глядачів. Персонажі фільму не були «німими», як у «Вулиці мрій». Глядачі могли чути розмову героїв протягом двох хвилин фільму. Для передачі решти реплік використали інтертитри – невеликі вставки зі словами героїв.

Озвучити діалоги вийшло завдяки новітній технології Vitaphone, яку компанія «Warner Bros» купила у 1925 році. Вона дозволила синхронізувати записаний на платівках програвача звук з рухомою картинкою. Використання Vitaphone обійшлося «Warner

Bros» дорого: компанія витратила на мюзикл «Співак Джазу» 422 тисячі доларів. Правда, касові кошти швидко покрили витрати. Фільм зібрав близько чотирьох мільйонів доларів у США і приблизно три мільйони доларів за кордоном.

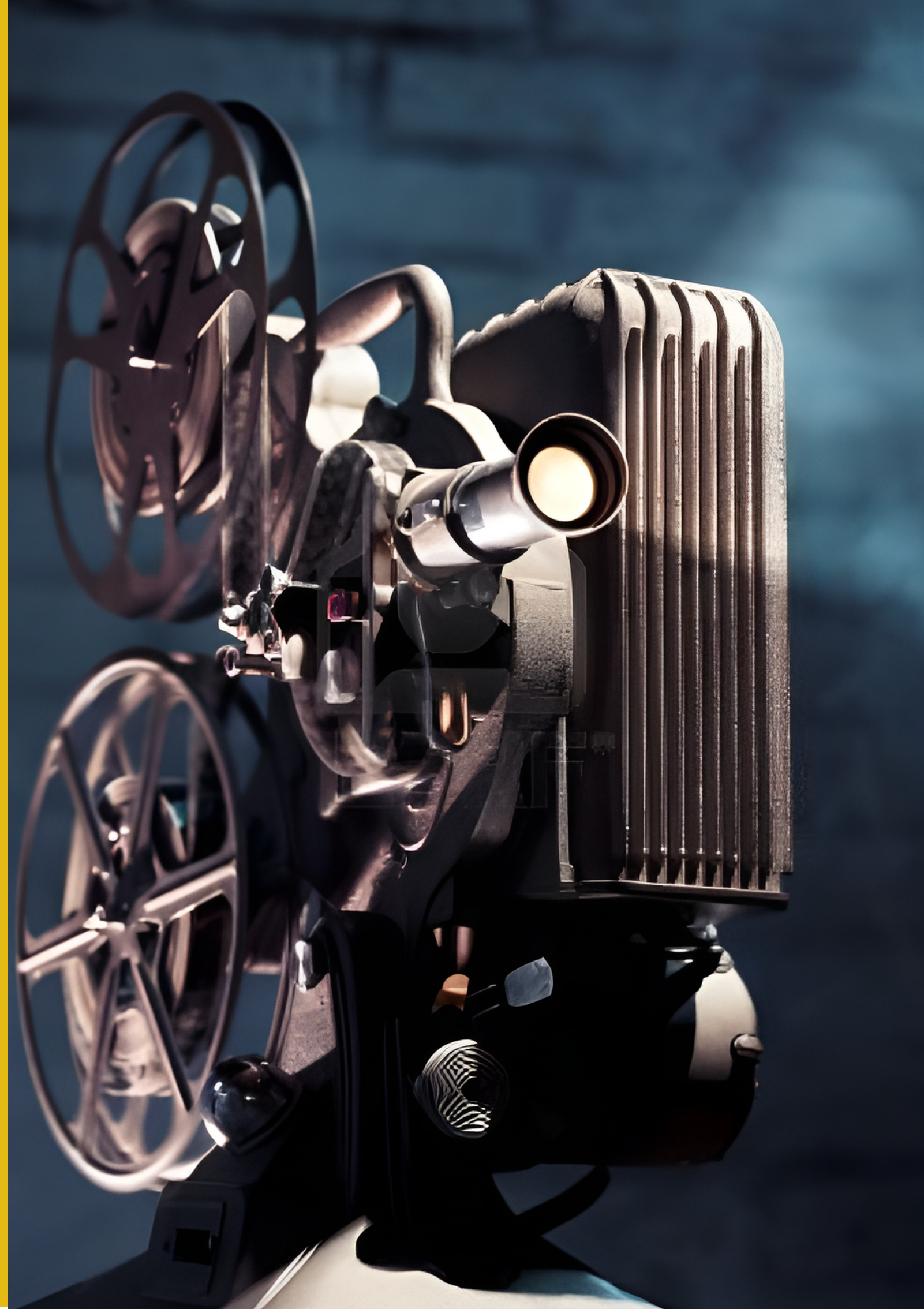
Успіху стрічки сприяла не лише наявність повноцінного звукового супроводу, а й старання знімальної групи. Головну роль зіграв відомий актор з Бродвею Ал Джонсон. В унісон з декількома репліками персонажів звучало десять музичних номерів, виконаних професійними виконавцями.

Сюжет цього фільму простий, але доволі цікавий. Його основою стала однойменна п'єса Самсона Рефелсона «Співак Джазу». Головний герой Яша Робінсон не виправдав очікування батьків і став джазовим виконавцем. Спочатку він виконував пісні у пивних, потім вирішив спробувати підкорити велику сцену. На шляху до слави талановитий співак зіткнувся з багатьма перешкодами: супротивом рідних, насмішками й заздрістю недругів. Фільм порушує важливу і в сучасному світі проблему: досягнення своїх цілей, здійснення мрій. Вдосконалення в улюбленій справі полег-

шує присутність поруч людей, що підтримують вас. Але що робити, коли, здається, весь світ проти? Коли інші сміються вам в очі, називають «нездарою» і кажуть, що нічого не вийде. Зберігати оптимізм у такій ситуації важко. І Яша Робінсон тому приклад.

Хоч «Співак Джазу» старий фільм, з поганою якістю зображення, він вартий перегляду. Непоганий сюжет, блискуче виконані джазові композиції й кумедні моменти — все це перетворює мюзикл у справжній шедевр свого часу.

Дар'я Белікова, 3 ВСР

Роль жінки в кіно

Роль жінок у кіно зазнавала значних змін та еволюціонувала протягом часу як на екрані, так і поза його межами. У більшості фільмів, написаних чоловіками, жіночі персонажі часто зображуються саме через чоловічий погляд. Цей образ зазвичай стереотипний: розкішна, але снобська, холодна та емоційно відсторонена істота, яка майже завжди надмірно сексуалізована.

Еротизація — це один із найпоширеніших гендерних стереотипів майже в усіх фільмах, де жінок навмисно сексуалізують: тонкі талії, молоде обличчя, бездоганна зачіска та відкритий одяг. Такі стереотипи насправді відображають чоловічі фантазії, де нібито за привабливою зовнішністю ховається відсутність душі чи індивідуальності, тобто лише привабливі іграшки для чоловіків. Цей стереотип призводить до завищених стандартів краси, що змушують жінок сумніватися чи навіть ненавидіти свою зовнішність.

Також у кіно часто використовують шаблон «сильної жінки», який руйнується романтизацією. Цікавий та не-

залежний жіночий персонаж зраджує своєму образу, коли поряд з'являється чоловік, у якого вона закохується. Романтизація не є поганим прийомом, але коли на екрані ми бачимо сильну героїню, останнє, що хочеться бачити, — це її перетворення на безпомічну принцесу після появи чоловіка.

Діалоги між жіночими персонажами майже завжди пов'язані із чоловіками та сімейними справами, або ж узагалі в сюжеті одна жінка, яка грає коханку головного героя. Екранний час у жіночих персонажах значно менший порівняно з чоловічими.

Але є й інша сторона образу жінки. Наприклад, у дитячих мультфільмах часто жіночі персонажі з'являються лише для «колеритності» в кадрі. Зазвичай це мила, товариська дівчинка, яка завжди готова допомогти своїм друзям та любить одягатися в рожеві кольори.

Зазвичай жіночі персонажі вводять в сюжет для розвитку головного героя: вони надають йому підтримку в складну хвилину, стають об'єктом їхнього кохання. Інакше кажучи, перетворюють чоловіка на «принца на

білому коні».

Здавалося б, що в цьому поганого? Проте подібний образ жінки формує у людей стереотипи, які негативно впливають на їхнє життя в реальному світі.

Гендерний стереотип — це узагальнене уявлення про те, якими мають бути або які ролі повинні виконувати жінки та чоловіки. Такі стереотипи стають шкідливим, коли вони обмежують можливості людей обох статей розвивати свої здібності, будувати професійну кар'єру та самотійно обирати свій життєвий шлях.

У 1985 році з'явився комікс «Dykes to watch out for» від американської художниці Едісон Бекдел, у якому одна із героїнь у розмові зі своєю подругою розповіла, що ходить лише на ті фільми, де є щонайменше двоє жіночих персонажів, які розмовляють не тільки про чоловіків. Завдяки цьому моменту в коміксі створили цілий тест, що став інструментом для вимірювання репрезентації жінок у кіно та іншій художній літературі, а також для виявлення гендерної упередженості. Завдяки своїй простоті та ефективності тест Бекдел здобув широку популярність, зацікавивши гро-

мадськість. За критеріями вимог тесту Бекдел фільм має дотримуватися таких правил:

- наявність щонайменше двох жіночих персонажів;
- вони мають розмовляти одна з одною;
- тема розмови не має стосуватися чоловіків.

У розширеній версії цього тесту жінки мають бути названі по іменах та розмова має тривати щонайменше одну хвилину.

У 2015 році був проведений аналіз 50 найкасовіших фільмів, у результаті якого виявили, що лише 17 з них успішно пройшли тест, 7 фільмів частково пройшли (з відсутністю одного з пунктів), а останні 26 не пройшли тест взагалі. Цікаво, що фільми, які пройшли тест Бекдел, зібрали більше грошей, ніж ті, що не пройшли його.

Іноді тест критикують через те, що він не враховує якість робіт або використовується як змова, щоб змусити всі фільми відповідати феміністичній догмі. Але на цю критику відповіла Енді Цайслера, сказавши, що «тест ніколи не мав бути мірилом фемінізму, а радше культурним барометром». На деякі антифеміністичні

скарги щодо однобокості тесту був створений зворотний тест Бекдел, у якому замість жінок використовуються чоловічі персонажі, а правила залишаються тими ж.

Кінокритик Роббі Коллін не схвалював тест Бекдел, вважаючи, що вона зосереджується на статистичних даних, а не на аналізі та оцінці. На його думку, основна проблема відсутності реалістичних жіночих персонажів у фільмі повинна бути темою для обговорення, а не фільмів, які не пройшли або пройшли тест Бекдел. Сценарист Уолт Гікі сказав, що тест не вимірює якості фільму, але зазначив: «це найкращий тест на гендерну рівність у фільмі, який ми маємо, і, що, можливо, важливіше... єдиний тест, про який

ми маємо дані».

Отож, як підсумок, ми маємо цікаву тему для дискусій. Жінкам мало приділяють екранного часу, а їхні образи зводять до стереотипів або нереалістичних ідеалів. Проте зараз ми бачимо, як кіноіндустрія змінюється, і все більше жіночих персонажів з'являються на екрані як головні героїні, порушуються табуйовані теми та руйнуються гендерні стереотипи, які псували життя багатьох жінок. Тест Бекдел — цікавий метод аналізу фільмів або літературних творів на наявність гендерної упередженості та гендерних стереотипів.

**Маргарита Бардовська,
32 ДО**

«Золотий глобус» та «Емму»: підсумки 2023

Восьмого січня у Лос-Анджелесі відбулася 81 церемонія нагородження премією «Золотий Глобус». Її головним ведучим був Джо Кой — відомий американський стендап-комік. Найбільше номінацій серед повнометражних фільмів отримала стрічка «Барбі», але не здобула жодної нагороди на самій церемонії. Втім, голівудські критики відзначили кінокартину Грети Гервіг та дали нагороду за касові досягнення.

Фільм «Оппенгеймер» Крістофера Нолана з Кілліаном Мерфі в головній ролі, що був основним конкурентом «Барбі», здобув декілька відзнак, найважливішою з яких є «Найкраща драма». Музика Людвіга Йоранссона з цього фільму також була удостоєна премії як найкращий саундтрек. Драма принесла перший режисерський «Золотий глобус» Крістоферу Нолану.

Цьогоріч до премії додалися дві нові категорії: нагорода за найкращі касові досягнення та нагорода за найкращий стендап. Вони й замінили усім

відомі почесні призи — премію Сесіла ДеМілля та премію Керол Бретнетт.

Переможці цьогорічного «Золотого глобусу»:

- Найкраща комедія або мюзикл: «Бідолахи»;
- Найкраща драма: «Оппенгеймер»;
- Найкращий анімаційний фільм: «Хлопчик і чапля»;
- Найкращий фільм іноземною мовою: «Анатомія падіння»;
- Найкращий режисер: Крістофер Нолан, «Оппенгеймер»;
- Найкращий сценарій: «Анатомія падіння» Жюстін Тріє, Артур Харарі.

Окрім «Золотого глобусу» цього року відбулося вручення премії «Емму», переможцями якої стали серіали «Сварка», «Ведмідь» та «Спадкoємці». Ці три кінокартини отримали майже всі нагороди у таких категоріях, як драма, міні-серіал та комедія. «Ведмідь» й «Спадкoємці» мали

призові місця у шести категоріях, а «Сварка» — у п'яти, що теж є прекрасним результатом кропіткої роботи.

Серед тріумфаторів премії «Емму» — концерт Елтона Джона, що переміг у номінації «розважальна програма». Інтерв'ю ведучого Девіда Леттермана з президентом Володимиром Зеленським було в номінації «Найкращий документальний серіал або спецвипуск», але прогало телешоу «Стеллі Туччі: у пошуках Італії» від CNN.

Щорічно нагорода телебачення «Емму» присуджується у вересні, але цього разу церемонія вперше була перенесена на січень через тривалий

страйк сценаристів і акторів, що охопив Голлівуд минулого року.

Перелік переможців Emmy Awards-2023:

- Найкращий драматичний серіал: «Спадкoємці»;
- Найкращий комедійний серіал: «Ведмідь»;
- Найкращий міні-серіал або серіал-антології: «Сварка»;
- Найкращий телевізійний фільм: «Дивний: Історія Ела Янковича».

Анна Мельник, 3 ВСР

#ЩО_ПОДИВИТИСЯ

У цьому випуску «Nota Bene» ми вирішили присвятити рубрику #ЩО історичним фільмам, які є важливими для суспільства. Приємного перегляду!

«Оппенгеймер»

Рік: 2023

Країна: США, Велика Британія

Режисер: Крістофер Нолан

Біографічний фільм Крістофера Нолана про американського фізика-теоретика Роберта Оппенгеймера, названого «батьком атомної бомби». У фільмі розповідається про створення першої атомної бомби в рамках Мангеттенського проєкту під час Другої світової війни.

Фільм створений талановитим режисером, який взяв основні події з життя Роберта Оппенгеймера. Крістофер Нолан вирішив доповнити історію вченого, додавши елементи шпигунського трилера та судової драми.

Події відбуваються в ретроспективній композиції, що дає змогу побачити розвиток головного героя від молодого перспективного вченого до змученого сумнівами та розчаруваннями старого чоловіка. Головний герой – це людина, яка зачарована безмежними можливостями науки, але надто пізно усвідомлює, що його винахід має велику силу руйнування.

«Вбивці квіткової повні»

Рік: 2023

Країна: США

Режисер: Мартін Скорсезе

Фільм Мартіна Скорсезе заснований на однойменній документальній книзі журналіста Девіда Гренна 2017 року про ганебні сторінки історії США, які протягом довгого часу замовчувались.

Події фільму відбуваються в 1920-х роках XX століття в індіанському поселенні Осадж в Оклахомі. Після того, як на землях племені було відкрито родовище нафти, місцеві жителі розбагатіли. Однак це призвело до зростання ворожнечі та расизму з боку білих американців. Незабаром сталася низка підозрілих смертей індіанців. ФБР (федеральне бюро

розслідувань) відправило на місце розслідування агентів під прикриттям, які пізніше розуміють, що справа набагато складніша, ніж вони думали.

«Наполеон»

Рік: 2023

Країна: США, Велика Британія

Режисер: Рідлі Скотт

Епічна історична драма Рідлі Скотта, яка розповідає про життя одного з найвідоміших і найвпливовіших лідерів у світовій історії. Фільм фокусується на двох основних темах: військовій кар'єрі Наполеона та його стосунках із дружиною Жозефіною.

Батальні сцени у фільмі є справжнім видовищем. Рідлі Скотт відомий своїм умінням створювати масштабні та реалістичні битви, і Наполеон не є винятком.

Епічні битви Наполеона розкривають перед глядачем жорстокість та реалії війни. Кожна сцена вражає своєю реалістичністю, надаючи можливість відчувати напруження бою та відчуття небезпеки.

ка співу Софія з кожною зміною влади рятувала та переховувала дітей сусідів, які в результаті каральних дій СРСР та окупації Третім Рейхом залишилися без батьків. Софія забирає їх додому, де вони знаходять підтримку в музиці. Музика стала для дівчат джерелом надії на краще майбутнє. Вони співали українські народні пісні, зокрема «Щедрик» композитора Миколи Леонтовича. І лише ця пісня, яка є символом різдвяних свят і нового початку, давала їм сили вистояти у важкі часи.

«Щедрик»

Рік: 2022

Країна: Україна

Режисер: Олесь Моргунець-Ісаєнко

Українська історична драма режисерки Олеси Моргунець-Ісаєнко розповідає про життя трьох дівчаток із різних родин: української, польської та єврейської, які стали жертвами Другої світової війни.

Події фільму розгортаються в місті Станіславові, сучасному Івано-Франківську. Викладачка

Бліц-інтерв'ю з викладачем

У Черкаському художньому музеї спільно з Творчою спількою «Черкаська обласна організація Національної спілки художників України» відбулося відкриття Всеукраїнської виставки «Молодіжна мистецька палітра», на якій експонують свої живописні твори викладачі циклової комісії образотворчого мистецтва і дизайну Фахового коледжу «Універсум» Ярослав Білик, Людмила Соченко, Андрій Мазов та Юлія Шеменьова. Відвідати експозицію можна з 25 січня по 18 лютого 2024 року за адресою: м. Черкаси, вул. Хрещатик, 259.

Газета «Nota Bene» вирішила поспілкуватися з Людмилою Соченко для детального висвітлення виставки:

Розкажіть про свої враження від участі у Всеукраїнській виставці «Молодіжна мистецька палітра». Чи сподобалася вона вам і чи хотіли б ви ще раз взяти в ній участь?

– Так. Участь у Всеукраїнській виставці – це завжди класно та круто, тому що

це розвиток. Це не просто розвиток як викладача, це розвиток як художника, як митця. Для кожної творчої особистості це надважливо – брати участь та показувати свою творчість, плюс це певне ознайомлення з різновидами творчості, з різними техніками, з різними художниками та з різними митцями. На виставці було багато молоді з різних куточків України.

Можете розказати про свої роботи? Чим ви надихнулися для їхнього створення?

– У виставці взяли участь викладачі з нашої циклової комісії Мазов Андрій Андрійович, я, Білик Ярослав Сергійович і Шеменьова Юлія Володимирівна. У кожного були сучасні роботи. Наприклад, робота в Мазова Андрія Андрійовича була створена давно. У неї є своя історія, як і в кожній роботі є своя історія та своя концепція. У мене був представлений пейзаж, надихалась я осінніми барвами. У Юлії Володимирівни був чудовий натюрморт, який розповідав, напевно, та-

Марія Кубрак, 3 ВСР

кож про щастя та радість у кольорах, чого нам так усім зараз не вистачає у зв'язку з подіями.

Які техніки ви застосовували для створення картин?

– У нас у всіх це був олійний живопис – олійні фарби на полотні. Все, це всі техніки. У когось це була абстракція, у когось – техніка «висування», у когось – швидкий малюнок на зразок «прима».

На подібних заходах відбуваються багато нових та корисних знайомств. Чи з'явилися у вас нові та цікаві знайомства після цієї виставки?

– На жаль, ми не змогли приїхати на відкриття виставки, але одним з організаторів виставки був Білик Ярослав Сергійович. Він член «Молодіжної спілки художників України», тому комунікує з усіма. Але я, Андрій Андрійович та Юлія Володимирівна не змогли бути на відкритті, тому й не поспілкувалися з іншими художниками.

Як ви думаєте, яким чином українське образотворче мистецтво та дизайн може допомогти Україні в повоєнний період?

– Це велика відповідальність. Ми не можемо зупинитися, адже мистецтво – це про те, що відбувається в суспільстві та це історія. Якщо художники не будуть працювати, то у нас не буде певної історії для майбутніх поколінь. Тому нам надважливо працювати і створювати картини, бо художник передає свої враження від того, що відбувається у світі, й так виражає свої думки. Тому в кожній картині, особливо створеній у повоєнний період, передаватимуться всі емоції та все, що відбувається зараз у країні.

Як ви ставитеся до розвитку сучасного українського образотворчого мистецтва?

– Прекрасно, бо воно зараз починає розквітати і в ньому починається новий період.

Який вплив мають такі виставки, на вашу думку?

– Зараз сучасний артринок розвивається не так стрімко, через те, що в нас війна. Але якщо ми зупинимось, то він взагалі не буде розвиватися, тому нам треба маленькими кроками рухатися до чогось більшого. Чим більше буде мистецьких виставок та проєктів, тим більше про нас будуть знати і тим більше ми будемо себе рекламувати як творців, митців і художників.

Які поради ви можете дати молодим людям, які хочуть пов'язати своє

життя з образотворчим мистецтвом або дизайном?

– Перше – це не боятися. Друге – не залежати від чужої думки, що скажуть, що подумають і просто створювати. Чим більше праці, тим краще у вас буде результат.

**Брали інтерв'ю:
Марія Кубрак, 3 ВСР та
Пясецька Олександра, 3 ВСР**

**Підготувала інтерв'ю:
Пясецька Олександра, 3 ВСР**

Студенська поезія

Давай. Прикуй мене наручниками до холодної батареї у ванній кімнаті

І змусь мене врешті наповнити її сльозами.

Змусь мене ввімкнути світло або розірватись подібно гранаті.

І давай же використаємо по призначенню правило з двома стінами.

Розцілуй згини моєї дурості, у вигляді кривих слів, ближче до кисті руки,

Залиш розсип зірок – молочний шлях на моєму тілі,

Зроби так, щоби я текла неначе Дніпро або розірвалась на друзки,

Намалюй картину на шрамах моєї дитячої мрії так, як робиш щонеділі.

(Якщо точніше, то щопонеділка)

Скажи, на милість, чому у нас завжди не як у людей?

Ти говорив, що будеш підтримувати і захищати, навіть, коли я помиляюсь.

А зараз, нависаючи наді мною, саморучно стискаєш серце, не торкаючись грудей.

Ти помиляєшся. А я за це у темряві розчиняюсь.

Думаєш, що поза межами нашої галактики живуть розумні істоти?

А, може, комусь із космосу є діло до того, як ти виглядаєш і що одягнув?

Думаєш, комусь цікаві твої дедлайни і турботи?

Або хтось запам'ятав твоє обличчя, коли ти на екрані промайнув?

Анастасія Ліхтаренко, 2 ВСР

0.01

Тихо плаче чиясь дитина,

Мала, гола, як стебилина.

Не має того дому, тієї родини,

Навколо видніються домовини.

Чужі, свої, важко сказати,

Не впізнаєш сина, дякую, кати!

Ні сліз, ні крику, ненависть жевріє,

Наш камуфляж, плямами темніє...

У мріях мирне небо, де тане блакить,

Там де Схід з нашим прапором майорить.

Де є той дім, та родина,

Де забули, що таке домовина

Маргарита Сікало, 2 ВСР

У морських тих очах струменіла любов

У морських тих очах струменіла любов.

Квітова любов та була одинока..

У небесних думках прижилася вона,

У думках тих одвічних, в садах все цвіла.

Красою тією вона засипала,

В морських тих глибинах все так і блищала.

Подекуди навіть вбивати могла,

Якою шаленою вона все ж була!

І сонце, і море для неї жили,
І місяць вечірній співав їй пісні,
А люди простії шукали її,
Близької душі, молодиці краси.

«Любові усім вистачає!»- казали,
Очима брехавши собі наяву,
Без краплі сумління собі докоряли,
Не стануть любити таку красу!

Не треба ходити за нею настирно,
Як схоче з'явитись, прийде неодмінно,
Окропить любов'ю думки всі єдино
І пустить коріння своє чародійно.

Болюче життя без такої біди,
Що має вогняні й болючі сліди.
Потрохи спаливши мости недовіри,
Від неї сп'яніють очортівші жовніри.

Київ, 18.02.2024

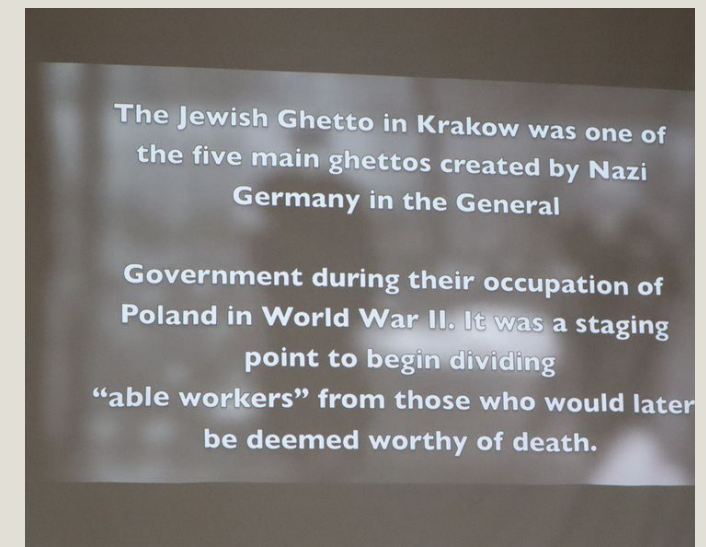
Шукюр Юнусов, 2 ПО

Події: січень-лютий 2024

№ 1

26 січня 2024 року у Фаховому коледжі «Універсум» відбулися заходи, присвячені пам'яті жертв Голокосту. Студенти різних спеціальностей відвідали лекцію Юлії Шеменьової «Історія Голокосту єврейського населення Польщі у муралах Східної Європи», де доповідка розкрила історичні факти появи поняття «антисемітських» настроїв у європейському суспільстві, причини появи Гетто на території Польщі та України та особливості перебування єврейського населення у «таборах смерті». Під час повітряної тривоги мистецька частина лекції була перенесена в укриття, де студенти ознайомилися з прикладами мурал-арту, присвячені історіям єврейських сімей, які протягом 400 років мешкали в містах Краків і Лодзь.

Після відбою повітряної тривоги в актовій залі Коледжу відбувся перегляд екранізації твору американської письменниці Д. Акерман «Дружина наглядача зоопарку», під час якого глядачі поринули в історію життя Яна та Антоніни Жабинських, які під час окупації Польщі врятували більше 300 місцевих євреїв.

№ 2

02 лютого 2024 року студенти та викладачі Фахового коледжу «Універсум» взяли участь в університетському Дні відкритих дверей «ProFest», де були представлені всі структурні підрозділи Київського столичного університету імені Бориса Грінченка. Цьогоріч найпопулярнішими серед дев'ятикласників стали спеціальності «Дизайн», «Образотворче мистецтво», «Організація виробництва» та «Фінанси і кредит».

нв

Ви догортали до кінця!

Редколегія «Nota Bene» дякує за підтримку!

Слава Україні!

